

POSTANOWIENIE

23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 23 kwietnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko K. S. i K. S.1

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R. P.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z 18 stycznia 2023 r., IV Ca 337/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powodowi do dnia zapłaty.**

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. P. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 18 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej można mówić, gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane przypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, zatem sytuacje, w których wyrok może być uznany za błędny lub wadliwy. Dotyczy to uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa. Może mieć ona polegać także na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 1 marca 2002 r., I PKN 34/01; z 10 stycznia

2003 r., V CZ 187/02, z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z 26 października 2022 r., I CSK 3332/22, z 29 stycznia 2021 r., I CSK 491/20, z 27 lutego 2019 r., I CSK 20/19, z 22 lutego 2024 r., I CSK 6877/22).

Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok, wskutek którego w mocy utrzymano wyrok Sądu I instancji oddalający powództwo w całości, w sposób oczywisty naruszał art. 405 k.c. oraz wtórnie godził w treść art. 278 § 1 w zw. z art. 217 § 1, § 2 i § 3 w zw. z art. 227 k.p.c., art. 299 w zw. z art. 217 § 1, § 2 i § 3 w zw. z art. 227 k.p.c., a także art. 217 § 1, § 2 i § 3 w zw. z art. 227 k.p.c., ponieważ Sąd doszedł do niewłaściwego przekonania, że nie zachodziła w toku postępowania potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego, w zakresie wskazywanym przez powoda.

Analiza treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie prowadzi do konkluzji, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jako podstawę materialnoprawną swojego roszczenia powód wskazał przepis art. 405 k.c. który stanowi, że, kto bez podstawy prawnej uzyskała korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe do zwrotu jej wartości.

W omawianej sytuacji świadczenie powoda znajduje podstawę prawną w umowie zawartej pomiędzy G. S. a powodem. Nie może być zatem, w realiach niniejszej sprawy, mowy o uzyskaniu świadczenia przez pozwanych bez podstawy prawnej, skoro została zawarta umowa stanowiąca podstawę prawną świadczenia, którym było ułożenie kostki brukowej na nieruchomości pozwanych. Jednocześnie należy zgodzić się z Sądami obu instancji, że nie można uznać, iż powód jest zubożony. Posiada on bowiem tytuł wykonawczy - prawomocny nakaz zapłaty, w którym orzeczony został obowiązek zapłaty przez G. S. na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem skierowanym przeciwko pozwanym. Bez znaczenia dla niniejszego postępowania pozostawał fakt, że kwota określona w rzeczonym tytule wykonawczym dotychczas nie została skutecznie wyegzekwowana w toku postępowania egzekucyjnego skierowanego przeciwko G. S.. To, że egzekucja na

tę chwilę jest bezskuteczna nie przesądza o tym, że roszczenie w ogóle nie zostanie wyegzekwowane.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ał]